

1. KRIJN

‘Mais non! Dat kun je niet maken. Wat hebben we je aangedaan dat je er nu opeens vandoor gaat? Ik vertik het. Ik ga het niet doen, ik verkoop het niet voor je. Dat gaat niet gebeuren.’

‘Dus je wilt dat ik naar de concurrentie ga?’

‘Waag het eens! Dat overleef je niet. Krijn, denk na, doe het niet, hier krijg je spijt van. Waarom zou je hier in hemelsnaam weg willen? Hier heb je nu je vrienden, hier heb je iets opgebouwd. Wat hebben we verkeerd gedaan? Vind je ons zo erg?’

‘Je weet wel beter. Maar ik snap je niet, want je zou juist blij moeten zijn. Zo verdien je opnieuw een paar centen aan mij.’

‘Die rotcenten hoef ik niet.’

‘Niet zo boos.’

‘Dan moet jij niet zulke rare dingen zeggen. Vergeet het ... zeg dat het een vergissing was, want je mag niet weggaan.’

Krijn zit op het kantoor van Immobiliër Eureka tegenover makelaar Angelique, een Française die haar heftigheid zelf toeschrijft aan het Italiaanse bloed dat via haar moeder door haar aderen stroomt. Ondanks de ernst die hem deed besluiten te kiezen voor het vertrek, amuseert haar felheid Krijn. Angelique is een mooie, elegante vrouw, vandaag gekleed in een rode jurk die helemaal past bij haar vurige karakter.

‘Het valt niet te begrijpen. Wat is er in hemelsnaam gebeurd? Dat moet je me toch eens uitleggen,’ gaat Angelique door. ‘Je bent vanmorgen bij het opstaan op je achterhoofd gevallen en opeens zie je alles anders? De maffia stond voor je deur en wil geld zien? Is het dat? Of ga je je landgenoot Van Gogh achterna en ben je kattaklap geworden?’

‘Kattaklap?’

‘Je begrijpt me wel; gek in je hoofd.’

‘Mijn huis... de tuin en het dorp... er liggen hier nu eenmaal overal verdrietige herinneringen,’ antwoordt hij zacht.

Dat doet zelfs Angelique geschrokken stilvallen.

Krijn heeft de knoop doorgehakt. Hij zet zijn huis in de verkoop en hij verwacht dat Angelique hem daarbij gaat helpen. Hij is van plan terug te keren naar Nederland. Het was een mooi avontuur hier waar ruim anderhalf jaar geleden helaas onverwacht een einde aan kwam. Natuurlijk had hij verwacht dat Angelique hevig zou gaan protesteren. Inmiddels is ze een goede vriendin geworden. Hier in de stad heeft ze haar kantoor en iedere werkdag pendelt ze op en neer naar het dorp waar Krijn ook zijn huis heeft. Het doet hem goed dat ze zo furieus protesteert.

Niet veel later verlaat Krijn het makelaarskantoor met gemengde gevoelens. Er is de opluchting over het feit dat hij die knoop heeft doorgehakt, want zijn beslissing maakt een einde aan lang getob. Maar Angelique heeft gelijk, want tegelijkertijd is er het verdriet over wat hij straks allemaal zal gaan missen. Hij heeft hier met veel plezier gewoond. Natuurlijk gaat ze voor hem aan de slag.

Het modern ingericht makelaarskantoor dat gehuisvest is in een middeleeuws gebouw, bevindt zich vlakbij het centrale marktplein waar Krijn eerder zonder moeite zijn auto kwijt kon. De terrassen onder de arcades zijn zoals elke zomer met tafels, stoelen en parasols uitgebreid naar het plein. Zelfs op dit vroege uur zit het daar al behoorlijk vol. Krijn weet dat Angelique zoals altijd haar dag hier begon met koffie, een croissantje en krantje. Het moet heel koud zijn als ze daar niet buiten op het terras van geniet. Waarschijnlijk werd ze gestoord door passerende ken-

nissen die haar naar Franse gewoonte in het voorbijgaan twee kussen gaven. Deze stad is gelukkig nog klein genoeg voor dit soort rituelen.

Glimlachend stapt hij in zijn oude, blauwe Volvo 240 stationcar, die hij menselijke eigenschappen toedicht en waar hij regelmatig mee in gesprek gaat, nou ja... die vaak zijn monologen moet aanhoren.

Hij staart voor zich uit, ziet het middeleeuwse plein, ziet dat Marianne aan de overkant de kiosk van de toeristeninformatie opent, ziet Yves fluitend winkelruiten lappen en hij ziet madame Blanc, die met haar hondjes op weg is naar het park bij de rivier. Hij kent hier veel mensen. Regelmatig bezoekt hij de stad om zijn inkopen te doen. Hij is hier altijd op vrijdag, want dan is het marktdag, waarbij de oude overdekte markthal ook weer dienstdoet en de twee pleinen in het dorp gevuld zijn met kramen. Hier op het plein voor hem wordt dan groente, fruit en keurige kleding verkocht. Verderop, op het andere plein aan de rand van het centrum, kun je kleren graaien voor een euro en koop je schoenen waarvan de groezelige dozen aangeven dat ze al heel vaak zijn uitgesteld. Zoals in veel kleinere Franse plaatsen moet hij wel naar de stad voor zijn inkopen, want in zijn dorp zijn de winkels verdwenen.

Het rustige leven hier in Zuid-Frankrijk bevalt hem. Ooit crosten ze tijdens een vakantie samen dit hele land door. Het was zoiets als Frankrijk doen in 24 uur: Hup, hup, snel verder, op naar een nieuwe plaats, op naar nieuwe indrukken, hup, hup en door. Vermoeid belandden ze hier vlak ...